

WYROK

0.2 WYROK

0.3 W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 maja 2024 r.

3 Sąd Apelacyjny we Wrocławiu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSA Agata Regulska (spr.)

Sędziowie: SA Edyta Gajgał

SA Jarosław Mazurek

Protokolant: Katarzyna Szypuła

4 przy udziale Lidii Walkiewicz prokuratora Prokuratury (...)

5 po rozpoznaniu w dniu 16 maja 2024 r. sprawy

6 K. C. oskarżonego o czynny z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. i art. 160 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. o czyn z art. 288 § 1 k.k., z art. 190 § 1 k.k.

7 na skutek apelacji wniesionych przez oskarżonego i prokuratora

8 od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu

9 z dnia 28 listopada 2023 r. sygn. akt III K 204/23

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

a/ karę wymierzoną oskarżonemu za przestępstwo przypisane mu w punkcie I części rozstrzygającej podwyższa do 10 (dziesięciu) lat pozbawienia wolności,

b/ na podstawie art. 41a§1 kk orzeka zakaz kontaktowania się i zbliżania się oskarżonego do pokrzywdzonego O. S. na odległość nie mniejszą niż 100 metrów przez okres 15 (piętnastu) lat,

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zwalnia oskarżonego z obowiązku uiszczenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, poniesionymi wydatkami obciążając Skarb Państwa.

--	--

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 56/24	
----------------	---------------	--------------	--

<p>Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:</p>	<p>2</p>	
<p>1. CZEŚĆ WSTĘPNA</p>		
<p>0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>Wyrok Sądu Okręgowego we Wrocławiu, III Wydział Karny z 28 listopada 2023 roku, sygn. akt III K 204/23, wydany w sprawie oskarżonego K. C.</p>		
<p>0.11.2. Podmiot wnoszący apelację</p>		
<p># oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego</p>		
<p># oskarżyciel posiłkowy</p>		
<p># oskarżyciel prywatny</p>		

# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącnego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza		

	przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
X	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub	

	niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka				
#	art. 439 k.p.k.				
#	brak zarzutów				
0.11.4. Wnioski					
#	uchylenie	#	zmiana		
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
0.12.1. Ustalenie faktów					
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
1		K. C.	Brak uprzedniej karalność oskarżonego	Informacja z K.	k. 675-
2		K. C.	Zachowanie oskarżonego podczas	„Opinia o skazanym” z	k. 683-684

			stosowanego wobec niego tymczasowego aresztowania	Aresztu śledczego we W.	
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
---	---	---	---	---	---
0.12.2. Ocena dowodów					
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów					
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu			
1	Informacja z K. dot. K. C.	Dowód wiarygodny. Oskarżony jest osobą wcześniej nie karaną.			
2	„Opinia o skazanym” z Aresztu śledczego we W.	Dowód wiarygodny. Oskarżony K. C. w trakcie stosowanego wobec niego w sprawie tymczasowego aresztowania zachowywał się			

		<p>zmiennie. Był karany dyscyplinarnie, dokonał samouszkodzenia, prowadzono wobec niego oddziaływania w ramach Karty Osadzonego Zagrożonego Samobójstwem.</p> <p>Oskarżony bezkrytycznie wypowiada się na temat popełnionego przestępstwa.</p> <p>Dowód ma znaczenie dla wymiaru kary, by ocenić skutki izolacji na zachowanie oskarżonego i to czy przestrzega on reguł prawnych.</p>	
<p>0.1=2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach</p>	

		niewwzględnienia dowodu	
STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	<p>Prokurator na podstawie art. 425 § 1 i 2 k.p.k., art. 444 § 1 k.p.k. i art. 447 § 1 i 2 k.p.k. zaskarżył wyrok Sądu Okręgowego we Wrocławiu na niekorzyść oskarżonego:</p> <p>a) w zakresie czynu opisanego w pkt I części wstępnej wyroku - w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze (art. 447 § 2 k.p.k.);</p> <p>b) w zakresie czynu opisanego w pkt III części wstępnej wyroku - w całości (art. 447 § 1 k.p.k.);</p> <p>Powołując się na przepisy art. 427 § 2 k.p.k. oraz</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

art. 438 pkt
3 i 4 k.p.k.
wyrokowi temu
zarzucił rażąco
niewspółmierność
kary orzeczonej
wobec
oskarżonego za
przestępstwo z
art. 13 § 1 k.k. w
zw. z art. 148 §
1 k.k. i art. 157
§ 2 k.k. w zw. z
art. 11 § 2 k.k., na
podstawie art.
148 § 1 k.k. w
zw. z art. 14 § 1
k.k. i w zw. z art.
11 § 3 k.k. przy
zastosowaniu
art. 4 § 1
k.k. polegającą
na wymierzeniu
kary 8 lat
pozbawienia
wolności, a także
środka
kompensacyjnego
na podstawie
art. 46 § 1
k.k. w postaci
zadośćuczynienia
w wymiarze
5.000 zł,
podczas gdy
sprzeciwia się
temu
prawidłowa
ocena
zawinięcia i
stopnia
społecznej
szkodliwości
przypisanego
czynu, w tym
sposób
popelnienia
czynu, jego
okoliczności,
zamiar

bezpośredni
oskarżonego,
osoba
pokrzywdzonego
oraz rodzaj
naruszonego
dobra jakim jest
życie ludzkie,
a także jego
zachowanie
przed
popelnieniem
czynu polegające
na zwabieniu
pokrzywdzonego
w ustronne
miejsce, a
następnie dalsze
działania
zmierzące do
upokorzenia i
poniżenia
pokrzywdzonego
oraz do
odebrania mu
życia, a także
działania
podjęte w celu
uniemożliwienia
pozostawienia
śladów na
miejscu
zdarzenia oraz
zachowanie
oskarżonego po
popelnieniu
czynu, w tym
niepodjęcie
jakichkolwiek
działań
zmierzących
do
uniemożliwienia
wystąpienia
skutku, co
powoduje, że
orzeczona kara
nie spełnia swej
funkcji w
zakresie

	<p>prewencji ogólnej i szczególnej, nie przejawia charakteru wychowawczego wobec oskarżonego oraz nie zaspokaja społecznego poczucia sprawiedliwości.</p>		
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Zarzuty prokuratora skutkowały zmianą zaskarżonego wyroku.</p> <p>Jako zasadne jawi się zarzut dotyczący rażącej niewspółmierności kary orzeczonej wobec oskarżonego za przestępstwo usiłowania zabójstwa.</p> <p>Kodeks postępowania karnego jako podstawę odwoławczą traktuje jedynie tylko taką niewspółmierność</p>			

kary, która ma charakter rażący (art. 438 pkt 4 k.p.k.), a która zachodzić może jedynie wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można byłoby przyjąć, iż zachodziłaby wyraźna różnica między karą wymierzoną przez Sąd I instancji, a karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary określonych w art. 53 k.k. Niewspółmierność, o jakiej mowa w art. 438 pkt 4 k.p.k., zachodzić może tylko wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, że

zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd I instancji, a karą jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary przewidzianych w art. 53 k.k. oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo. Chodzi bowiem nie o zwykłą nieproporcjonalność orzeczonej kary, ale o dysproporcję rażącą (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 18 sierpnia 2022 r., sygn. akt II AKa 61/21, LEX numer 3409556).

Nie wolno przy tym zapominać, że art. 53 k.k. i następne pozostawia wymiar kary sędziowskiemu uznaniu, nakazując, aby mieściła się ona w granicach przewidzianych

przez ustawę. O
rażącej
niewspółmierności
kary nie można
zaś mówić w
sytuacji, gdy
Sąd wymierzając
karę uwzględnił
wszystkie
okoliczności
wiążące się z
poszczególnymi
ustawowymi
dyrektywami i
wskaźnikami jej
wymiaru. Sąd I
instancji posiada
ustawowo
zagwarantowaną
swobodę w
ferowaniu
wyroku, w tym
także, co
oczywiste,
kształtowania
wymiaru kary.
Rolą Sądu
Odwoławczego
jest zatem
kontrola, czy
granice
swobodnego
uznania
sędziowskiego
nie zostały
przekroczone i
to w rozmiarach
niedających się
zaaprobować.

Biorąc pod
uwagę treść
zarzutów
prokuratora,
należało zmienić
orzeczony wobec
oskarżonego K.
C. wymiar kary,
bowiem w
okolicznościach

sprawy jawiła się ona jako rażąco niska. Orzeczenie jej w najniższym ustawowym wymiarze nie jest w stanie sprostać dyrektywom określonym w art. 53 k.k. Oczywiście Sąd I instancji prawidłowo ustalił zarówno wysoki stopień szkodliwości społecznej czynu dokonanego przez oskarżonego, najwyższy stopień chronionego dobra - to jest życie i zdrowie człowieka, a także prawidłowo przyjął zamiar działania oskarżonego - jako zamiar bezpośredni.

Jednak, jak trafnie wskazuje Prokurator w apelacji - okoliczności które, według Sądu I instancji, miały wpłynąć na orzeczenie kary w jej ustawowo najniższym wymiarze, nie powinny mieć aż

tak doniosłego
znaczenia.

Zarówno wiek
oskarżonego
oraz sposób
jego życia przed
popelnieniem
czynu choć
istotne - w
okolicznościach
tej sprawy nie
mogą stanowić
przesłanek
determinujących
orzeczenie kary
w jej najniższym
wymiarze.

Uwzględnić
należy, jak
adekwatnie
podnosi
prokurator, iż
kwestia
popelnienia
przestępstwa w
formie
usiłowania, w
okolicznościach
przedmiotowej
sprawy nie może
stanowić
podstawy do
łagodniejszego
wymiaru kary,
bowiem
zarówno
zachowanie
oskarżonego w
trakcie samego
zdarzenia,
nakazanie
ukłęknięcia
pokrzywdzonemu,
co miało na celu
jego poniżenie,
założenie
rękawiczek,
słowa
wypowiadane

zarówno przez oskarżonego jak i pokrzywdzonego, dawały K. C. czas na refleksję nad tym, co czyni. Nadto brak skutku zachowania oskarżonego jest związany z podjętymi przez pokrzywdzonego działaniami, jego ucieczką oraz udzieloną mu pomocą medyczną, a nie zaniechaniem oskarżonego. Po stronie K. C. nie miały miejsca jakiegokolwiek działania, które pozwoliłyby przyjąć, iż chciał odstąpić od dokonania czynu z art. 148 § 1 k.k. Trudno w przebiegu zdarzenia doszukiwać się jakiegokolwiek okoliczności, które wskazywały na zmianę zamiaru po stronie oskarżonego, czy wystąpienie jakiegokolwiek stanu refleksji w odniesieniu do podejmowanego działania i jego potencjalnych skutków.

Także opinia sądowo - psychologiczna dotycząca oskarżonego nie daje podstaw do zastosowania wobec niego wymiaru kary w dolnym jego progu przewidzianym za przypisaną mu zbrodnię. Oskarżony nie jest osobą upośledzoną umysłowo, funkcjonuje w obszarze szeroko pojętej normy. Wprawdzie biegły psycholog stwierdził u niego występowanie psychopatycznych – dysocjalnych tendencji, cech i zachowań, rozregulowanie emocjonalne, niski próg wyzwalania agresji i brak zdolności do uczuć empatycznych – to jednak zaopiniował, iż działania podejmowane przez oskarżonego wynikają z chłodnej kalkulacji oraz dobrowolnego wyboru (k. 186).

Także biegli z zakresu psychiatrii uznali, iż mimo uzależnienia oskarżonego od benzodiazepinu, a także zniesionej w stopniu nieznacznym zdolności do rozumienia i kierowania swoim postępowaniem w chwili zdarzenia, z powodu znajdowania się pod wpływem odurzenia lekiem z grupy benzodiazepin oraz alkoholu, oskarżony tego typu ograniczenie winien był przewidzieć.

Jednocześnie przyjąć należy za Sądem I instancji, iż oskarżony działał z bezpośrednim zamiarem zabójstwa pokrzywdzonego. Same okoliczności związane z przyłożeniem do szyi pokrzywdzonego noża, mimo jego próśb o zaniechanie

agresji,
wcześniejsze
jego uderzenie
- nie dają
podstaw do
orzekania kary
w jej najniższym
wymiarze.
Należy bowiem
uwzględnić, jak
wynika z opinii
medycznych, iż
zarówno ruch
pokrzywdzonego
oraz jego
ucieczka mogły
skutkować
łagodniejszymi
skutkami
przecięcia gardła
pokrzywdzonego,
a przede
wszystkim nie
doprowadziły do
jego zgonu (w
przypadku
przecięcia żyły
czy tętnicy).
Oczywiście te
okoliczności były
rozpatrzone na
korzyść
oskarżonego,
jednak nie
można ich
całkowicie
pominąć i nie
uwzględnić przy
wymiarze kary.
Z drugiej strony
nie bez
znaczenia
pozostają także
treści filmów
ujawnionych w
telefonie
oskarżonego,
które dopełniają
całości
zgromadzonego

materiału dowodowego, pozwalając na określenie zamiaru kierującego K. C. i wpisując się w jego osobowość. Usiłowanie przeprowadzenia swoistej egzekucji na osobie przypadkowej, poznanej ledwie kilka godzin wcześniej, z którą nie było się w żadnym konflikcie musi znaleźć odzwierciedlenie w wysokości wymierzonej oskarżonemu kary, powyżej dolnego progu ustawowego zagrożenia przewidzianego przez ustawodawcę, mimo tego że oskarżony jest młodociany i czyn popełnił w formie usiłowania.

Mając na uwadze okoliczności przestępstwa, społeczną szkodliwość czynu oraz fakt usiłowania jego dokonania, należy uznać, iż orzeczenie

wobec K. C. kary
w wymiarze 10
lat pozbawienia
wolności, a
zatem zbliżonej
do granic
najniższego
ustawowego
zagrożenia,
jednak
zaostrzonej o
2 lata nie
pozostaje w
sprzeczności z
dyrektywami, o
jakich stanowi
art. 53 k.k.
Mieści się ona
w granicach
ustawowego
zagrożenia, w
należyтым
stopniu
uwzględnia
wszystkie
okoliczności
ujawnione w
toku
postępowania
karnego, i to
zarówno te
odnoszące się do
czynu
popelnionego
przez
oskarżonego, jak
również jego
osoby. Zaś
wnioskowana
przez
oskarżyciela
publicznego
kara w wymiarze
14 lat
pozbawienia
wolności jawi się
już jako za
zbyt dolegliwa,
jeżeli wyważy
się właściwie

<p>podniesione powyżej okoliczności.</p> <p>Jednocześnie Sąd Odwoławczy nie znalazł podstaw do zasądzenia zadośćuczynienia za doznaną krzywdę na rzecz pokrzywdzonego O. S. w wysokości 20.000 zł, uznając ze orzeczenie Sądu Okręgowego we Wrocławiu w tym zakresie jest prawidłowe. Pokrzywdzony nie wnioskował o przyznanie mu zadośćuczynienia, nie był nim w ogóle zainteresowany.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Prokurator na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. i art. 437 § 1 i 2 k.p.k. wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku co do czynu opisanego w pkt I części wstępnej wyroku;</p> <p>- w zakresie pkt I poprzez wymierzenie oskarżonemu K.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

<p>C. kary 14 lat pozbawienia wolności;</p> <p>- w zakresie pkt V poprzez orzeczenie zadośćuczynienia za doznaną krzywdę na rzecz pokrzywdzonego O. S. w wysokości 20.000 zł.</p>	
<p>Zwiąże o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>	
<p>Argumentacja podniesiona przez prokuratora skutkowałą zmianą zaskarżonego wyrok w przedmiocie wymiaru orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności.</p> <p>Jednakże kara 14 lat pozbawienia wolności o jakie wnioskował prokurator jawi się jako rażąco niewspółmierna, rażąco wysoka w kontekście młodego wieku</p>	

<p>K. C. i popelnienia zbrodni w formie usiłowania. W ocenie Sądu Odwoławczego kara 10 lat pozbawienia wolności jest karą adekwatną, spełniająca wszystkie dyrektywy z art. 53 k.k. oraz art. 54 § 1 k.k.</p>			
<p>3.2.</p>	<p>Prokurator zarzucił także w zakresie czynu opisanego w pkt I niesłuszne niezastosowanie środka karnego na podstawie art. 41 a § 1 k.k. w postaci zakazu kontaktowania się i zbliżania do pokrzywdzonego O. S., podczas gdy prawidłowa ocena zawinienia i stopnia społecznej szkodliwości przypisanego czynu, osoba oskarżonego, w tym jego cechy psychologiczne i osobowość dysocjalna, która wynika z uzyskanej opinii biegłego psychologa, a także osoba pokrzywdzonego</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

	<p>i konieczność ochrony jego praw wskazuje, że zasadne jest orzeczenie na podstawie art. 41 a § 1 k.k. zakazu kontaktowania się i zbliżania do pokrzywdzonego O. S. na okres 15 lat.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Zarzut prokuratora okazał się słuszny. Prawidłowo prokurator wskazał, że środek określony w art. 41a § 1 k.k. jest orzekany fakultatywnie, jednak – ze względu na okoliczności czynu, osobę oskarżonego, jego cechy psychologiczne i osobowości – zasadne stało się orzeczenie zakazu zbliżania się i kontaktowania oskarżonego z pokrzywdzonym. Podane przez</p>			

<p>prokuratora zarówno odległość jak i okres zakazu są zasadne, i w tym kierunku Sąd Odwoławczy zmienił zaskarżony wyrok. O orzeczenie tego środka, jako właściwego, wnosił na rozprawie odwoławczej sam oskarżony.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Prokurator na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. i art. 437 § 1 i 2 k.p.k. wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku co do czynu opisanego w pkt I części wstępnej wyroku poprzez orzeczenie na podstawie art. 41 a § 1 k.k. zakazu kontaktowania się i zbliżania do pokrzywdzonego O. S. na odległość mniejszą niż 100 m przez okres 15 lat.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny,</p>		

<p>częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Argumentacja podniesiona przez prokuratora okazała się zasadna, co skutkowało zmianą zaskarżonego wyroku pod kątem wskazany w zarzucie.</p>			
<p>3.3.</p>	<p>Prokurator zarzucił także błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, polegający na nienależnym rozważeniu całokształtu zebranych w sprawie dowodów w zakresie występku z art. 190 § 1 k.k., a w szczególności niesłusznym przyjęciu, że zeznania świadka D. Z. nie pozwalają na przyjęcie, że groźba wyrażona gestem przez oskarżonego była groźbą</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

	<p>popelnienia przestępstwa, podczas gdy z treści całokształtu zebranego materiału dowodowego, w tym zeznań D. Z., uzyskanych opinii co do stanu zdrowia psychicznego oraz opinii psychologicznej, a także związanych z osobowością K. C. dalszych działań podejmowanych z użyciem tego samego narzędzia w postaci noża, wynika, że materiał zgromadzony w sprawie dostatecznie uzasadnia twierdzenie, że zachowanie oskarżonego wypełniło znamiona czynu z art. 190 § 1 k.k.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Powyższy zarzut prokuratora</p>			

okazał się
bezzasadny.

Sąd I instancji
ocenił wszystkie
okoliczności
zarzuczonego
oskarżonemu
czynu,
jednocześnie
podał analizie
przesłanki
przestępstwa
określonego w
art. 190 § 1
k.k., prawidłowo
ustalając, iż
działanie
oskarżonego nie
wyczerpuje
znamion czynu z
art. 190 § 1 k.k.

Przypomnieć
należy, iż
przestępstwo
stypizowane w
powyższym
artykule polega
na sytuacji, gdy
sprawca grozi
innej osobie
popelnieniem
przestępstwa na
jej szkodę lub na
szkodę osoby dla
niej najbliższej,
jeżeli groźba
wzbudza w
osobie, do której
została
skierowana lub
której dotyczy,
uzasadnioną
obawę, że będzie
spełniona.

Natomiast w
okolicznościach
niniejszej

sprawy nie mamy do czynienia z taką sytuacją. Sąd I instancji prawidłowo ustalił przebieg zdarzenia, w tym okoliczności związane z wyciągnięciem przez oskarżonego noża (okazanie go na skutek informacji sprzedawczyni o mającym miejsce w przeszłości napadzie na sklep), a także kolejnych działaniach oskarżonego polegających na zapłaceniu za dokonany zakup i opuszczeniu sklepu. Działania te nie były podejmowane z zamiarem działania na szkodę pokrzywdzonej, zaś uiszczenie zapłaty za towar przeczy, jakoby oskarżony chciał nie tylko ukraść baton, ale także żądał i oczekiwał wydania mu gotówki znajdującej się w kasie sklepowej.

Istotne jest także to, iż sama pokrzywdzona przyjęła zachowanie oskarżonego jako „niestosowny żart”, jednak żart. Nawet widok okazanego przez oskarżonego noża nie spowodował reakcji powodującej takie poczucie zagrożenia, aby zaistniała konieczności podjęcia działań mających na celu obronę, czy też zapobieżenie ewentualnemu działaniu przestępczemu K. C.. Dopiero później pokrzywdzona rozważała czy informować o zachowaniu oskarżonego organy ścigania.

Jednocześnie za spełnieniem przesłanek czynu z art. 190 § 1 k.k. nie mogą przemawiać podnoszone przez prokuratora okoliczności związane z wnioskami

wynikającym z opinii sądowno-psychiatrycznej dotyczącej stanu psychicznego oskarżonego, ani tym bardziej okoliczności związane z czynem opisanym w pkt I zaskarżonego wyroku.

Należy uznać, iż Sąd I instancji prawidłowo ocenił, iż czyn oskarżonego nie wyczerpuje przesłanek z art. 190 §1 k.k., a samo wyciągnięcie przez K. C. noża w sklepie było reakcją na słowa pokrzywdzonej i w żadnej mierze nie powinno być łączone ze słowami oskarżonego „sianko z kasetki i snickersa”. Należy także zauważyć, iż słowa te były wypowiedane równocześnie z dokonaniem płaćności za baton, zaś nóż pojawił się w konsekwencji rozmowy z pokrzywdzoną. Nadto, po jego okazaniu K. C. nie żądał

<p>ponownie pieniędzy z kasy, nie ukradł także batonu, ale zapłacił i wyszedł ze sklepu.</p> <p>Ustalenia Sądu Okręgowego, a w konsekwencji uniewinnienie oskarżonego od zarzutu popełnienia czynu z art. 190 § 1 k.k. należy uznać za prawidłowe.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Prokurator w zakresie czynu III, na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. i art. 437 § 1 i 2 k.p.k. wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uchylenie zaskarżonego wyroku w zakresie dotyczącym czynu z art. 190 § 1 k.k. (pkt III) i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu we Wrocławiu.</p>	<p>-zasadny</p> <p>- częściowo zasadny</p> <p>x niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku</p>		

<p>za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Argumentacja podniesiona przez prokuratora okazała się niezasadna, zaś ustalenia Sądu I Instancji należało uznać za prawidłowe, a w konsekwencji w tym zakresie utrzymać w mocy zaskarżony wyrok.</p>			
<p>3.4.</p>	<p>Obrońca oskarżonego zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:</p> <p>1. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, to jest: art. 2 § 2 k.p.k. w zw. z art. 5 § 2 k.p.k. poprzez przyjęcie przez Sąd, że oskarżony usiłował pozbawić pokrzywdzonego życia w ten sposób, że lewą ręką chwycił go za szyję, wyszukując</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

tętnicy, po czym
uzbrojoną w
nóż prawą ręką
wyprowadził
cios w szyję
pokrzywdzonego,
lecz
zamierzonego
celu nie osiągnął
z uwagi na
uchylenie się
pokrzywdzonego,
podczas gdy
na podstawie
przebiegu
postępowania
dowodowego, w
szczególności
okoliczności
przytoczonych
poniżej, Sąd
powinien
powziąć
wątpliwości w
zakresie tego
jaki zamiar miał
oskarżony w
kontekście
użycia noża (czy
był to zamiar
zabójstwa, czy
był to zamiar
nastraszenia, czy
do draśnięcia
pokrzywdzonego
doszło
przypadkiem), w
tym kontekście
należy wziąć pod
uwagę to, że:

- pokrzywdzony
na rozprawie
dnia 13 listopada
2023 roku w
swoich
zeznaniach
wskazał: „Nie
zauważyłem, czy
kontakt z szyją

był, kiedy nóż
szedł do przodu,
czy oskarżony
go wycofał”.
Pokrzywdzony
wskazał również,
że nie uchylił
się całym ciałem,
lecz tylko głową.
Biegły M. G.
odniósł się do
zeznań
pokrzywdzonego
wskazując, że
pokrzywdzony
zademonstrował
skręt szyi a
nie całego ciała,
więc w takiej
sytuacji trafienie
nastąpiłoby na
wysokości
chrząstki
tarczowatej
leżącej poniżej
tarczycy, co
mogłoby grozić
jedynie średnim
uszczerbkiem na
zdrowiu.
Powyższe należy
zestawić ze
zdjęciami
znajdującymi się
na kartach 26
i 27, na
których widać
jednoznacznie,
że rana znajduje
się na wysokości
chrząstki
tarczowatej i
sposób jej
zadania
niewątpliwie nie
odpowiada woli
sprawy
przecięcia tętnic
szyjnych, bądź

innych naczyń w okolicach krtani.

2) art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., polegającym na dowolnym uznaniu, że zeznania pokrzywdzonego złożone w postępowaniu przygotowawczym są wiarygodne,

podczas gdy:

- świadek jest pochodzenia Ukraińskiego i zeznawał w postępowaniu przygotowawczym bez udziału tłumacza,

- świadek podpisał protokoły zeznań z dnia 15.11.2022 roku oraz z dnia 16.11.2022 r., mimo braku znajomości języka polskiego w piśmie,

- w zeznaniach pokrzywdzonego pojawiły się następujące rozbieżności: podczas zeznań z dnia 16 listopada 2022 roku pokrzywdzony wskazał, że oskarżony do

niego nie
dzwonił oraz
zupełnie
przypadkowo
spotkał
oskarżonego,
podczas zeznań
z dnia 14
listopada 2022
roku
pokrzywdzony
zeznał, że
spotkał się pod
sklepem (...) z
oskarżonym o
godzinie 17:00,
natomiast z
notatki
urzędowej z dnia
13 listopada
2022 roku
wynika, że
oskarżony o
17:00 zadzwonił
do
pokrzywdzonego
w celu
omówienia
spotkania.

3) art. 7
k.p.k. w zw. z
art. 410 k.p.k.,
polegającym na
dowolnym
uznaniu, że
złożone przed
Sądem zeznania
świadka N. K.,
opisujące:
omówione
spotkanie z
oskarżonym
oraz fakt
poszukiwania
osób do pracy
przez jej
znajomego,
ukierunkowane
są na

złagodzenie i
umniejszenie
winy
oskarżonego,
mimo że w
sprawie nie
istniały
okoliczności
oraz dowody
wskazujące na
skłonności do
konfabulacji
świadka, a
zeznania
świadka są
tożsame z
zeznaniami
oskarżonego w
zakresie miejsca
spotkania (...)
oraz faktu
poszukiwania
pracownika
przez znajomego
świadka.

Obrońca
oskarżonego
zaskarżonemu
wyrokowi
zarzucił nadto:
błąd w
ustaleniach
faktycznych,
mający wpływ
na treść
zaskarżonego
wyroku,
polegającego na
przyjęciu, że
oskarżony
wyczerpał
swoim
zachowaniem
znamiona czynu
stypizowanego w
przepisie art.
148 § 1
k.k., podczas
gdy prawidłowa

ocena materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że oskarżony działał w warunkach występku z art. 160 § 1 k.k. w zw. z art. 157 § 2 k.k., wypełniając znamiona przestępstwa naruszenia czynności narządu ciała lub rozstroju zdrowia trwający nie dłużej niż 7 dni, bowiem:

- z opinii ustnej biegłego M. G. wydanej na rozprawie 25 września 2023 roku wynika, że „Pokrzywdzony mógł doznać obrażeń podczas poderwania się, ucieczki, zahaczając o ostrze noża.” Biegły ponadto wskazał, że: „W tym konkretnym przypadku rana była płytka. Z opisu nie wynika, że uszkodzono tchawicę, a jedynie tkankę podskórną szyi”.

- z opinii ustnej biegłego M. G. wydanej na rozprawie 25

września 2023 roku wynika, że oskarżony wykonał jeden szybki ruch w stronę szyi pokrzywdzonego” – co biorąc pod uwagę stan psychiczny oskarżonego po użyciu alkoholu oraz środków odurzających, warunki atmosferyczne, porę dnia (ok. 18:00), klęczącej postawy pokrzywdzonego oraz okoliczności po dokonaniu tego czynu, nie sposób określić jako podjęcie czynności w zamiarze zabójstwa.

- pokrzywdzony na rozprawie 13 listopada 2023 roku w swoich zeznaniach wskazał: „Jak ja go odepchnąłem to już mnie nie powstrzymał i nie próbował mnie bić. Ja uciekłem, a on bieg za mną. Nie próbował mnie sprowadzić na kolana z powrotem.” - co świadczy o tym, że oskarżony nie mógł mieć

zamiaru
pozbawienia
życia
pokrzywdzonego,
bowiem miał
on sposobność,
żeby dogonić,
zatrzymać
pokrzywdzonego
i zrealizować
swój plan,

- pokrzywdzony
na rozprawie 13
listopada 2023
roku w swoich
zeznaniach
wskazał: „Nie
zauważyłem, czy
kontakt z szyją
był, kiedy nóż
szedł do przodu,
czy oskarżony
go wycofał”.
Pokrzywdzony
wskazał również,
że nie uchylił
się całym ciałem,
lecz tylko głową.
Biegły M. G.
odniósł się do
zeznań
pokrzywdzonego
wskazując, że
pokrzywdzony
zademonstrował
skręt szyi a
nie całego ciała,
więc w takiej
sytuacji trafienie
nastąpiłoby na
wysokości
chrząstki
tarczowatej
leżącej poniżej
tarczycy, co
mogłoby grozić
jedynie średnim
uszczerbkiem na
zdrowiu.

Powyższe należy zestawieć ze zdjęciami znajdującymi się na kartach 26 i 27 na których widać jednoznacznie, że rana znajduje się na wysokości chrząstki tarczowatej i sposób jej zadania niewątpliwie nie odpowiada woli sprawy przecięcia tętnic szyjnych bądź innych naczyń w okolicach krtani;

- zgodnie z opinią biegłych z zakresu psychiatrii wydanej na rozprawie dnia 25 września 2023 r. wynika, że leki zażywane przez oskarżonego mogą w ograniczonym stopniu zakłócać procesy myślowe „One nie znoszą poczytalności, ale ją ograniczają i to w nieznacznym stopniu”;

- biegli z zakresu psychiatrii wskazali, że oskarżony przyjmował maksymalną

dawkę leków alprazolamu, długotrwałe przyjmowanie tych substancji negatywnie wpływa na układ nerwowy i jego funkcje poznawcze. Wieloletnie stosowanie takich substancji może prowadzić do uszkodzenia ośrodka układu nerwowego.

- „założenie lateksowych rękawiczek było charakterystycznym zachowaniem oskarżonego, które wskazywało na celowe i ukierunkowane działania K. C.; podczas gdy:

- oskarżony pojawił się w monitorowanym sklepie (...) z pokrzywdzonym (notatka z dnia 12.1.2022 r.);

- oskarżony rękawiczki założył po wielokrotnym kontakcie z pokrzywdzonym, gdyby chciał uniknąć zostawiania śladów to założył

	<p>by je na samym początku;</p> <p>- wartość telefonu marki H. należący do pokrzywdzonego wynosi 550 zł, podczas gdy wartość tak nie wynika z materiałów dowodowych zgromadzonych w sprawie.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Zarzuty obrońcy oskarżonego dotyczące obrazy przepisów postępowania oraz błędów w ustaleniach faktycznych, których miał dopuścić się Sąd Okręgowy we Wrocławiu są bezzasadne.</p> <p>W stosunku do K. C. Sąd Okręgowy uczynił zadość regulacji określonej w art. 7 k.p.k. Przekonanie Sądu o wiarygodności jednych</p>			

dowodów i jej
braku w
przypadku
innych,
pozostaje pod
ochroną
przepisu art.
7 k.p.k., jeżeli
zostało
poprzedzone
ujawnieniem w
toku rozprawy
głównej
całości kształtu
okoliczności
sprawy (art. 410
k.p.k.),
rozważeniem
okoliczności
przemawiających
zarówno na
korzyść, jak i
na niekorzyść
oskarżonego
(art. 4
k.p.k.), pozostaje
zgodne ze
wskazaniami
wiedzy i
doświadczenia
życiowego oraz
zostało
wyczerpująco i
logicznie
uargumentowane
w uzasadnieniu
wyroku. Taka
ocena sprawia, iż
w konsekwencji
brak jest
podstaw do
kwestionowania
dokonanych
przez Sąd
ustaleń
faktycznych i
końcowego
rozstrzygnięcia
Sądu. Wbrew
twierdzeniom

apelującego
ocena wartości
zgromadzonych
w sprawie
dowodów,
została
dokonana przez
Sąd meriti
wszechstronnie,
zgodnie z
zasadami logiki
oraz
doświadczeniem
życiowym i jako
taka, korzysta
z ochrony art.
7 k.p.k. Warto
też podkreślić, iż
Sąd I instancji
ustosunkował
się do każdego
istotnego,
przeprowadzonego
w sprawie
dowodu i w
sposób
przekonujący
podał w
uzasadnieniu
zaskarżonego
wyroku
przyczyny
dlaczego
określonymu
dowodowi dał
wiarę, innemu
zaś takowego
przymiotu
odmówił.

Brak jest
jakichkolwiek
podstaw do
stwierdzenia, by
dokonana ocena
miała charakter
dowolny. Jak
wskazuje się
w orzecznictwie,
zarzut błędu

„dowolności”
jest tylko wtedy
słuszny, gdy
zasadność ocen i
wniosków
wyprowadzonych
przez sąd
orzekający z
okoliczności
ujawnionych w
toku przewodu
sądowego nie
odpowiada
prawidłowości
logicznego
rozumowania,
przy czym dla
swej
skuteczności
wymaga on
od apelującego
wykazania,
jakich
konkretnych
uchybień w
świetle wskazań
wiedzy,
doświadczenia
życiowego i
logicznego
rozumowania
dopuścił się sąd
w dokonanej
ocenie materiału
dowodowego, a
nie tylko
ograniczenia się
do własnej oceny
tego materiału
(vide: wyrok
Sądu
Apelacyjnego w
Poznaniu z 27
października
2021r., sygn. akt
II AKa 149/21,
LEX numer
3273032).

Zarzut obraży art. 7 k.p.k. apelujący łączy zarówno z oceną wiarygodności poszczególnych dowodów jak i trafnością wyprowadzonych z nich wniosków o sprawstwie i winie K. C.. Tymczasem Sąd Okręgowy przeanalizował zeznania składane przez pokrzywdzonego O. S. na różnych etapach postępowania, dostrzegł drobne różnice i ustosunkował się do nich. Wnikliwie przeanalizował również kwestię znajomości języka polskiego, w mowie i piśmie przez pokrzywdzonego. Co istotne, przesłuchując pokrzywdzonego w czasie rozprawy głównej miał możliwość osobistego zapoznania się z tym dowodem i stwierdzenia czy świadek zdając relację z dramatycznych dla niego wydarzeń był w

stanie, z uwagi na posługiwanie się obcym dla niego językiem, wiarygodnie przedstawić jego przebieg. Odniósł się także do zeznań siostry oskarżonego, szczegółowo je prześledził. Pokrzywdzony nie kwestionował faktu, że oskarżony wyprowadził go na wały pod pretekstem pomocy w załatwieniu mu pracy. Późniejsze zachowanie oskarżonego przeczy jednak, by był to cel działania K. C. i w tym kontekście zostały też ocenione zeznania N. K.. Tym bardziej, że element o tym, że oskarżony słyszał jakoby jej znajomy poszukiwał kogoś do pracy, pojawił się w wyjaśnieniach oskarżonego dopiero na rozprawie przed Sądem. Wcześniej K. C. nie powoływał

się na to.
Sąd I instancji
prawidłowo
ocenił
kwestionowane
dowody, zgodnie
z zasadami logiki
oraz zgodnie
ze wskazaniami
wiedzy i
doświadczenia
życiowego.

Naruszenie art.
410 k.p.k. polega
na oparciu
ustaleń
faktycznych na
dowodach nie
ujawnionych na
rozprawie, lub
na pominięciu
części z
dowodów
ujawnionych. W
realiach
niniejszej
sprawy żadna
z tych sytuacji
nie zachodzi.
Sąd Okręgowy
procedował
tylko i wyłącznie
w oparciu o
zgromadzony w
sprawie materiał
dowodowy.

Wskazał dowody
ujawnione na
rozprawie, które
doprowadziły go
do wniosku
o sprawstwie
i winie K.
C., uzasadnił
także którym
dowodom i z
jakiego powodu
odmówił
przymiotu

wiarygodności.
Odmiennie
twierdzenie
apelacji jest
bezpodstawne.

W odniesieniu
do zarzutu
obrazy art. 2 §
2 k.p.k. i art.
5 § 2 k.p.k.
oraz przyjęciu,
że K. C. działał
z zamiarem
bezpośrednim
mającym
prowadzić do
zabójstwa
pokrzywdzonego,
to również nie
jest on trafny.
Zgromadzony w
sprawie materiał
dowodowy, w
tym opinie
biegłych z
zakresu
medycyny
sądowej, także
oceniana
kompleksowo
opinia biegłego
M. G., opinie z
zakresu
psychologii i
psychiatrii oraz
zeznania
pokrzywdzonego
dają podstawę
do poczynienia
takich ustaleń
oraz przyjęcia
odpowiadającej
im kwalifikacji
prawnej czynu.

Zamiar to
określony w art.
9 § 1 k.k. proces
zachodzący w

psychice
sprawcy,
wyrażający się w
świadomej woli
zrealizowania
przedmiotowych
znamion czynu
zabronionego,
przy czym
zamiar zarówno
bezpośredni jak
i ewentualny
oznacza
zjawisko
obiektywnej
rzeczywistości,
realny przebieg
procesów
psychicznych,
nie jest zaś
pojęciem z
dziedziny ocen,
czy też z
dziedziny
wartości (vide:
wyrok Sądu
Apelacyjnego w
Gdańsku z dnia
14 marca 2018
r., sygn. akt II
AKa 37/18, LEX
nr 2491896).
Niejako dla
przypomnienia
zauważyć należy,
że zamiar
bezpośredni
polega na tym,
iż sprawca chce
popęlnić czyn
zabroniony.
Niezbędna jest
przy tym
świadomość
sprawcy
zarówno co do
celu, jak i
środków do tego
prowadzących, a
więc znamion

czynu
zabronionego
oraz wola ich
realizacji. Jeśli
zaś chodzi o
zamiar
ewentualny to
jego istota
sprowadza się do
tego, że sprawca
przewidując
możliwość
popęlnienia
czynu
zabronionego,
nie chce go
popęlnić, ale się
na to godzi. O
zamiarze
sprawcy
świadczy
całokształt tak
podmiotowych
jak i
przedmiotowych
okoliczności.
Ustalenia
dotyczące strony
podmiotowej, w
tym dotyczące
zamiaru, muszą
wynikać z
analizy
całokształtu
przedmiotowych
i podmiotowych
okoliczności
zajścia. obrońca
w ślad za
oskarżonym,
który nie
przyznał się do
tego zarzutu,
forsuje wersję,
że zamiarem
oskarżonego
było jedynie
nastraszenie
pokrzywdzonego,
a do

spowodowania
obrażeń szyi
doszło
przypadkiem.
Sąd I instancji
przeanalizował
jednak
zachowanie
oskarżonego
krok po kroku.
K. C. przyznał,
że wyprowadził
O. S. na wały,
przyznał także,
że go uderzył
(zachowanie
pokrzywdzonego
nie dawało ku
temu żadnych
podstaw, nawet
wskazywany w
wyjaśnieniach
oskarżonego
powód agresji
jawił się jako
bardzo błahy).
Pokrzywdzony w
swoich
zeznaniach
opisuje dalsze
zachowanie
oskarżonego.
Zaskoczony
uderzeniami
pięścią w twarz,
prosił by ten
przestał.
Oskarżony
jednak
kontynuuje
napaść i kopie
O. S., po
czym ten się
przewraca. Sąd I
instancji zwraca
uwagę na
charakterystyczny
sposób
zachowania
oskarżonego od

momentu
upadku
pokrzywdzonego.
K. C. ubiera
lateksowe
rękawiczki,
czego nie potrafi
wyjaśnić w
żaden logiczny
sposób.
Początkowo
twierdził, że
zrobił to by
nie było śladów
zniszczenia
telefonu, jednak
zapomina, że
wydania przez
pokrzywdzonego
telefonu zażądał
później. Nadto
sam wyjaśnił, że
telefon wyrzucił,
aby policja go
nie namierzyła.
Sąd słusznie, jak
nakazuje logika
i doświadczenie
życiowe, uznał,
iż to właśnie
założenie
lateksowych
rękawiczek
wskazywało na
celowe i
ukierunkowane
działanie
oskarżonego.
Analizuje
zachowanie K.
C. uznając je
za metodyczne,
zmierające do
uniknięcia
pozostawienia
jakichkolwiek
śladów łączących
go z
pokrzywdzonym.
Nie przeczy

temu, wbrew
zarzutowi
apelacji fakt
pojawienia się
kilka godzin
wcześniej z
pokrzywdzonym
w sklepie (...),
ani jak nazwał to
obrońca
wielokrotny
kontakt z
pokrzywdzonym.
Wnioskowanie
Sądu, że gdyby
K. C. chciał
jedynie uderzyć
pokrzywdzonego,
nie
potrzebowałby
chronić rąk
przed
zabrudzeniem
(krwią – przypis
Sądu
Apelacyjnego) i
nie miałby
potrzeby
zakładać
lateksowych
rękawiczek, jest
jak najbardziej
uprawnione.
Tym bardziej, że
trafnie Sąd I
instancji
wskazuje, iż
działanie
oskarżonego
było pewnego
rodzaju
naśladowaniem
treści filmów
ujawnianych w
jego telefonie.
Kwestia
zniszczenia
telefonu,
założenia
rękawiczek,

wydanie nakazu
ukłęknięcia,
uspokajanie
wyraźnie
przestraszonego
pokrzywdzonego,
przesuwanie
dłonią po jego
szyi, celem
wyczucia pulsu,
aby jak
jednoznacznie
odczytał to
pokrzywdzony,
właśnie w to
miejsce zadać
cios. Sąd I
instancji
prawidłowo
wskazuje na
korelacje między
zachowaniem
oskarżonego a
treścią filmów
ujawnionych w
jego telefonie,
na których
dokonywano
egzekucji
klęczących osób
poprzez
podcinanie im
gardła. K. C.
właśnie w takiej
pozycji ustawił
pokrzywdzonego
i dotykał jego
szyi, by znaleźć
właściwe, dla
zadania ciosu,
miejsce.

Sąd I instancji
słusznie także
podnosi, iż
oskarżony miał
możliwość
zmiany swojego
postępowania,
bowiem mimo

dynamiczności
zdarzenia,
pokrzywdzony
prosił go by
zaprzestał
agresji, a mimo
to K. C.
kontynuował
zamierzone
działania. Nawet
wcześniejszy akt
przemocy nie
rozładował w
nim agresji,
której źródłem
według
oskarżonego był
nazwanie go
„idiotą” przez
pokrzywdzonego.
Metodycznie
dążył do
zrealizowania
swojego zamiaru
pozbawienia
życia O. S..

Sąd zauważył
również, że, po
rozcięciu szyi
pokrzywdzonemu
oskarżony nie
udzielił mu
pomocy. Gdyby
istotnie, jak
wskazuje
obrońca,
oskarżony chciał
tylko nastraszyć
pokrzywdzonego
- to naturalną
reakcją byłaby
chęć niesienia
pomocy
zwłaszcza, że
nie był on
w stanie ocenić
skali obrażeń
spowodowanych
zadaniem przez

siebie ciosem.
Tymczasem K.
C. gonił
uciekającego
przed nim,
przerażonego
pokrzywdzonego,
a zaprzestał
pogoni dopiero
w momencie,
gdy ten rzucił
się do rzeki,
przedostając się
na drugi brzeg.

Poczynionym
przez Sąd
Okręgowy
ustaleniom nie
przeczy też,
wbrew temu co
zarzuca obrońca
w swojej
apelacji, opinia
biegłego M.
G. z zakresu
medycyny
sądowej.

Obrońca
fragmentarycznie
podszedł do
przedstawionych
przez biegłego
twierdzeń,
podczas, gdy
konkluzja opinii
jest
jednoznaczna.

O. S. na
skutek ciosu
zadanego nożem
doznał obrażeń
ciała w postaci
rany ciętej szyi.
Stanowiły one
tak zwany lekki
uszczerbek na
zdrowiu,
naruszając
czynności

narządu ciała na okres poniżej 7 dni. Jednak na skutek działania oskarżonego doszło do narażenia pokrzywdzonego na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia, albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu. W przypadku nieuchylenia się pokrzywdzonego przed ciosem, co jak wynika z zeznań O. S. ten zrobił, zostałyby on trafiony z lewej strony szyi, gdzie przebiegają tętnice i żyła szyjna. Przerwanie tych naczyń krwionośnych mogłoby spowodować zgon w przeciągu kilku minut na skutek wykrwawienia.

Biegły był obecny na rozprawie w czasie przesłuchania pokrzywdzonego i demonstrowania przez niego sposobu w jaki uchylił się przed ciosem oskarżonego,

jednak nie
wpłynęło to
na końcowe
wnioski wydanej
przez niego
opinii, które
konsekwentnie
podtrzymał.

Nie może być
także mowy
o naruszeniu
wskazywanych
przepisów, w
szczególności
art. 5 § 2 k.p.k.
Z możliwością
zastosowania
tego przepisu,
gdy wątpliwości
powzięte przez
organ procesowy
co do sposobu
rozstrzygnięcia
określonej
kwestii
faktycznej lub
prawnej nie
dadzą się
usunąć, pomimo
podjęcia
wszelkich
dostępnych
działań
zmierzących
do dokonania
jednoznacznych
ustaleń
faktycznych,
względnie
jedynie trafnej
wykładni
przepisów
prawa. Zarzut
naruszenia art.
5 § 2 k.p.k.
może być uznany
za skuteczny
tylko wówczas,
gdy zostanie

wykazane, że
orzekający sąd
rzeczywiście
powziął
niedające się
usunąć
wątpliwości,
jednak nie
rozstrzygnął ich
na korzyść
oskarżonego.
Dla zasadności
tego zarzutu
nie wystarczy
zaprezentowanie
przez stronę
własnych
wątpliwości co
do
zgromadzonego
materiału
dowodowego i
wymowy
poszczególnych
dowodów. Jeżeli
poczynione
ustalenia
faktyczne
uzależnione są
od obdarzenia
wiarą tej, czy
innej grupy
dowodów, nie
wchodzi w
rachubę
naruszenie
reguły in dubio
pro reo (vide:
wyrok Sądu
Apelacyjnego w
Poznaniu z dnia
23 grudnia 2021
r., sygn. akt
II AKa 186/21,
LEX numer
3308408).
Skoro zatem Sąd
Okręgowy nie
powziął żadnych
wątpliwości to

zarzut
skarżącego jest
bezprzedmiotowy.
Zaznaczyć na
marginesie
trzeba również,
że błędem jest
zarzucanie w
apelacji art. 5
§ 2 k.p.k.
i jednocześnie
art. 7 k.p.k.
Oba te zarzuty
wzajemnie się
bowiem
wykluczają. Jak
wskazuje się
bowiem w
orzecznictwie,
zarzut obrazy
art. 5 § 2 k.p.k. co
do zasady może
być skutecznie
podnoszony
dopiero w
sytuacji, gdy po
przeprowadzonym
prawidłowo
postępowaniu
dowodowym i
odpowiadającej
standardom
wynikającym z
art. 7 k.p.k.
ocenie materiału
dowodowego,
nadal istnieją
niedające się
usunąć
wątpliwości,
które sąd
rozstrzyga
niezgodnie z
kierunkiem
określonym w
tym przepisie.
Jeżeli zatem
obrońca
skazanego
kwestionuje

prawidłowość
ustaleń
faktycznych, np.
przez zarzut
obrazy art. 7
k.p.k., to
wówczas nie
ma racji bytu
wskazywanie na
naruszenie
zasady in dubio
pro reo w
zakresie oceny
tych dowodów
i wynikających
z nich ustaleń
faktycznych
(vide:
postanowienie
Sądu
najwyższego z
dnia 3 czerwca
2020 r., sygn.
akt V KK
443/19, LEX
numer 3277591).

Uzasadnienie
zarzutów
apelacji
omówionych
powyżej nie
sposób
odeczytywać
inaczej niż
jedynie jako
polemikę z
prawidłowymi i
wyczerpująco
uargumentowanymi
ustaleniami
faktycznymi
sądu a quo. Nie
sposób uznać,
iż Sąd meriti
dokonał błędu
w ustaleniach
faktycznych w
zakresie
wskazanym

przez obrońcę
oskarżonego.

Ustalenia te
znajdują w pełni
odzwierciedlenie
w

zgromadzonym
w sprawie
materiale
dowodowym,
prawidłowo
ocenionym przez
Sąd I instancji,
a ocena ta
w wyczerpujący
sposób została
przedstawiona w
uzasadnieniu
wydanego
wyroku.

Również co
do forsowanej
tezy, jakoby
oskarżony
działał w
warunkach
występku z art.
160 § 1 k.k.,
nie zaś zbrodni z
art. 148 § 1 k.k.

Po raz kolejny
należy podnieść,
iż kreowana
przez obrońcę
wersja, o tym,
że oskarżony
nie działał z
zamiarem
zabójstwa, a
jedynie mamy
do czynienia
z narażeniem
stypizowanym w
art. 160 § 1 k.k.
w zw. z art. 157
§ 2 k.k. jest
jedynie zarówno
polemiką z
treścią
wniosków z

opinii biegłego
M. G. jak
i ustaleniami
Sądu.

Jednocześnie
należy wyraźnie
podkreślić, iż
uznanie opinii za
jasną i pełną w
rozumieniu art.
201 k.p.k. jest
domeną organu
procesowego, a
nie strony
procesowej. Sąd
Okręgowy
dopuścił na
rozprawie 25
września 2023r.
opinię
uzupełniającą, a
po jej wydaniu
uznał, iż nie
ma konieczności
dalszego
opiniowania w
sprawie.

Także opinie
sądowe:
psychologiczna i
psychiatryczna
oraz zawarte w
nich wnioski,
nie dały podstaw
do uznania ich
za obarczone
błędami
określonymi w
art. 201 § 1
k.p.k. obrońca
oskarżonego
wdając się w
samodzielnie
spekulacje
myślowe natury
specjalistycznej,
dochodzi w
rezultacie do

przekonania, że wnioski natury ściśle fachowej i to w dziedzinie, w której z natury rzeczy sądowi i stronom merytorycznie brakuje wiadomości specjalistycznych, są błędne. (por. Wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 27 kwietnia 2023 r., II AKa 515/22, LEX nr 3569171).

Bezzasadnie także kwestionuje obrońca wartość zabranego pokrzywdzonemu telefonu komórkowego marki H.. Kwotę 550 zł podał w swoich zeznaniach O. S. i nie była ona wtedy kwestionowana. Jest to kwota odpowiadająca rzeczywistej wartości rynkowej telefonów komórkowych. Natomiast podawana przez obrońcę rzekoma wartość w kwocie 100 złotych nie wynika z żadnego dowodu

w sprawie.
Kwoty takiej nie podawał O. S., nie podawał jej również oskarżony, nie przeprowadzono także żadnej wyceny aparatu telefonicznego.

To pokrzywdzony wiedział ile zapłacił za swój telefon komórkowy i tę, rzeczywistą wartość przedstawił.

Reasumując, żaden z podniesionych zarzutów dotyczących zarówno obrazy prawa procesowego, jak i błędu w ustaleniach faktycznych nie mógł się ostać. Jeszcze raz należy podkreślić, iż „Błąd w ustaleniach faktycznych (error facti) przyjętych za podstawę orzeczenia to błąd, który wynika bądź to z niepełności postępowania dowodowego (tzw. błąd "braku"), bądź też z

przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów (błąd "dowolność"):
orzeczenie Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 30 października 2023r., VIII AKA 301/23, LEX nr 3665455.)
Jest on słuszny tylko wówczas, gdy zasadność ocen i wniosków wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego, nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania.
(por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 17 października 2023r., VIII AKA 205/23, LEX nr LEX nr 3664224), a z taką okolicznością nie mamy do czynienia w niniejszej sprawie.

Wniosek

Obrońca oskarżonego wniósł o zmianę

zasadny

<p>kwalifikacji prawnej czynu opisanego w pkt I wyroku, poprzez przyjęcie, że okoliczności faktyczne opisane w pkt I wyroku stanowią czyn z art. art. 160 § 1 k.k. w zw. z art. 157 § 2 k.k. i orzeczenie kary z uwzględnieniem art. 60 § 1 k.k. w zw. z art. 54 § 1 k.k.</p> <p>Obrońca oskarżonego w zakresie pkt II I V wyroku wniósł o zmianę poprzez orzeczenie kary grzywny w wysokości 100 złotych oraz obowiązku zapłaty na rzecz pokrzywdzonego O. S. równowartości wyrządzonej wykroczeniem szkody w kwocie 100 złotych.</p>	<p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
<p>Związłe o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>	

<p>Argumentacja podniesiona powyżej czyni niezasadnym zmianę zaskarżonego wyroku pod kątem wskazanym w zarzucie obrońcy oskarżonego K. C..</p>			
<p>3.6.</p>	<p>Obrońca oskarżonego zarzucił ponadto na podstawie art. 438 pkt 4 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi: rażąco niewspółmierność kary, to jest rażąco niewspółmierność orzeczonej kary 8 lat pozbawienia wolności, bez uwzględnienia zasad wymiaru kary z art. 53 § 1 i 2 k.k. oraz 54 § 1 k.k., a zwłaszcza właściwości i warunków osobistych oskarżonego, młodego wieku, w tym dotychczasowej niekaralności, sytuacji i rodzinnej, faktu, że oskarżony wykazywał</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

anomalii
psychiczne
wyrażające się
przyjęciem przez
biegłych
ograniczonej
poczytalności,
istniejącym
obciążeniem
genetycznym
chorobami
psychicznymi, co
nakazuje uznać,
że orzeczona
kara jest rażąco
surowa, a
oskarżony
zasługuje na
wymierzenie
kary
łagodniejszej, po
zastosowaniu
nadzwyczajnego
złagodzenia kary
na podstawie
art. 60 § 1 k.k. w
zw. z art. 54 § 1
k.k.

Jednocześnie
obrońca nie
formułując
zarzutu w
zakresie kary
orzeczonej za
wykroczenie w
pkt II wyroku,
wniósł o zmianę
wyroku w
zakresie
orzeczonej kary
aresztu,
wskazując, iż
adekwatną karą
będzie kara
grzywny w
wysokości 100
zł. Wniosek
ten wskazuje
także i w

	<p>tym zakresie na zarzut niewspółmierności orzeczonej kary.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Zarzut jest niezasadny.</p> <p>Sąd Odwoławczy w zakresie kary orzeczonej wobec K. C. za usiłowanie zabójstwa O. S. przychylił się do apelacji prokuratora, uznając ją za rażąco niewspółmierną – rażącą niską, a w konsekwencji zmienił zaskarżony wyrok i podwyższył karę orzeczoną wobec oskarżonego za czyn z pkt . I do 10 lat pozbawienia wolności.</p> <p>W tym przedmiocie Sąd Odwoławczy wypowiedział się już w zarzucie 3.1. Sąd nie znalazł także żadnych</p>			

okoliczności
pozwalających
na nadzwyczajne
złagodzenie kary
oskarżonemu w
oparciu o art. 60
§ 1 k.k. w zw. z
art. 54 § 1 k.k.

W odniesieniu
zaś do
niesformułowanego,
ale ujętego we
wnioskach,
zarzutu
dotyczącego
kary orzeczonej
za wykroczenie z
art. 124 § 1 k.w.
– w kontekście
całości
zachowań,
postawy
oskarżonego
kara 15 dni
aresztu w żaden
sposób nie
wydaje się karą
rażąco wysoką.
Wypełnia ona
dyrektywy
określone w
art. 33 k.w.
Stosownie do
art. 33 § 1 k.w.
organ orzekający
wymierza karę
według swojego
uznania, w
granicach
przewidzianych
przez ustawę za
dane
wykroczenie.
Czyn z art. 124 §
1 k.w. zagrożony
jest karą aresztu
albo grzywną.
Zagrożenie
ustawowe

przewiduje
zatem
możliwość
wymierzenia za
przypisane
oskarżonemu
wykroczenie
kary aresztu.
Tylko wtedy
można uznać, że
zarzut rażącej
niewspółmierności
kary jest
uzasadniony,
jeśli z punktu
widzenia nie
tylko sprawcy,
ale i ogółu
społeczeństwa,
wymierzona
kara jawi się
jako
niesprawiedliwa,
zbyt drastyczna,
przynosząca
nadmierną
dolegliwość, a
z taką sytuacją
nie mamy do
czynienia w
niniejszej
sprawie, nie
jest to kara
niewspółmierna
w stopniu nie
dającym się
zaakceptować.

W przekonaniu
Sądu
Apelacyjnego
wymierzona
kara nie
przekracza
stopnia winy
sprawcy, w
należyтым
stopniu
uwzględnia
stopień

<p>społecznej szkodliwości czynu i spełnia cele prewencji indywidualnej i generalnej.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Obrońca oskarżonego wniósł zmianę kwalifikacji prawnej czynu opisanego w pkt I wyroku, poprzez przyjęcie, że okoliczności faktyczne opisane w pkt I wyroku stanowią czyn z art. art. 160 § 1 k.k. w zw. z art. 157 § 2 k.k. i orzeczenie kary z uwzględnieniem art. 60 § 1 k.k. w zw. z art. 54 § 1 k.k.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwiążle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Argumentacja podniesiona powyżej czyni niezasadnym zmianę zaskarżonego wyroku pod</p>		

<p>kątem wskazanym w zarzucie obrońcy oskarżonego.</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>1</p>		
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		
<p>5. ZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>		
<p>0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>0.11</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>	
<p>0.1 Utrzymanie w mocy zaskarżonego orzeczenia w zakresie sprawstwa i winy K. C. w zakresie przypisanych mu</p>		

przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. oraz wykroczenia z art. 124 k.w., a także uniewinnienia od czynu z art. 190 § 1 k.k.

Zwięźle o powodach utrzymania w mocy

Argumentacja podniesiona przez obrońcę oskarżonego oraz w części zarzutów prokuratora nie dawała podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku w zakresie postulowanym przez obrońcę oskarżonego oraz prokuratora.

Nadto w orzeczeniu Sądu I instancji nie ujawniono także żadnych okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu, które sprzeciwiałyby

<p>się utrzymaniu wyroku w mocy.</p>		
<p>0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>	
<p>Karę orzeczoną za przestępstwo przypisane oskarżonemu w pkt I części rozstrzygającej podwyższono do 10 lat pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 41a § 1 k.k. orzeczono zakaz kontaktowania się i zbliżania się oskarżonego do pokrzywdzonego O. S. na odległość nie mniejszą niż 100 metrów przez okres 15 lat.</p>		
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>		
<p>Kara orzeczona za przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. była rażąco,</p>		

<p>niewspółmiernie niska w okolicznościach postawionego oskarżonemu zarzutu. Odnośnie do konieczności zmiany wyroku w przedmiocie wymiaru kary orzeczonej wobec K. C., Sąd Odwoławczy wypowiedział się w zarzucie 3.1., zaś w odniesieniu do orzeczonego środka karnego w zarzucie 3.2.</p>			
<p>0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>			
<p>0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</p>			
<p>1.1.</p>		<p># art. 439 k.p.k.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uchylenia</p>			
<p>2.1.</p>	<p>Konieczność przeprowadzenia na nowo</p>	<p># art. 437 § 2 k.p.k.</p>	

	przewodu całości	w	
Zwiężle powodach uchylenia	o		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle powodach uchylenia umorzenia wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia	o i ze		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiężle powodach uchylenia	o		
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			

0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
III	Zwalniając oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, Sąd Odwoławczy oparł się na przepisie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. oraz art. 17 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. z 1983 r., Nr 49, poz.223 z późn. zm.).	
7. PODPIS		
SSA Edyta Gajgał SSA Agata Regulska SSA		

**Jarosław
Mazurek**

0.11.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Prokurator		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Apelacja co do kary w odniesieniu do pkt I oraz co do winy w odniesieniu do pkt III		
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu		

	przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

0.11.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego K. C.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Apelacja co do winy		
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana